



DIGNUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTUINEM Apoc. V. 12

IHS

IN PACE IN IPSUM



DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR IUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM



ETTURTUR NOVUM ALTARIA



OROKIMADAS

VRGO IPSUM OUEM GENDI



IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES



PARCE POPOLO TUO

ECCE AGNUS DEI



ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS



ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: !! 1936 Február 11. !! — *P.*: Jézus! — *Kivály Ödönné*: Gyertyaszentelő. — *Olcsvay Géza*: Lelki-tarsolyomból. — *Központi*: Imaszándékunk. — *Bedy Vince dr.*: Az Oltáriszentség Győr történelében. — *Miklósi László*: Égő szenteltgyertyák. — *Oltáregyleti élet*. — *Zaymus Gyula*: A szentkúti remete.



Az «Örökimádás» gyönyörű új rajzait egyik cikkíró-munkatársunk csinálta — lelkét éreztető, finom művészettel. Ehelyütt is a leghálásabb Isten fizesse meg-et mondunk a gondolat- és rajzolóművész munkatársnak.

Az «Örökimádás» előfizetőinek száma közel 400-al gyarapodott. Lám, az agitáció és kitartó utánajárás meghozza a gyümölcsét. Amikor hálás köszönetet mondunk az Oltáregyesület buzgó és áldozatos lelki terjesztőinek, egyszersmind bátorítani szeretnők azokat, akik bármilyen okból nem léptek eddig az aktivitás terére. Ne féljünk a nehézségektől! Viszont mi ígérjük, hogy tovább dolgozunk kedves «Örökimádásunk» tökéletesítésén.

Az *Imaszándék* is 9000 példányban ment szét már e hónapban. Bár gyönyörű eredmény ez is, de még sokan nem tettek eleget kötelességüknek. Várjuk csatlakozásukat!

I. Kr.: Az orosz titok. Európa egyik legnagyobb problémája a titok, amely Szovjetoroszországot fenntartja és áthatja, területe, a szovjetállamok kolosszusa, a Balti-tengertől a Sárga-tengerig hever végig két kontinens testén. A csak kezdbetűkkel jelzett szerzőben, aki elektromérnök és beutazta egész Oroszországot, jó elemzője akad ennek a titoknak. Szakember, akit ugyan mindenképp szakmája érdek, de ismeri az embereket is és helyzeteket tud megítélni, különösen a gépekkel való viszonyukban.

Szenzáció, hogy mikor leleplezi a szovjetélet hétköznapjait, meglátja a hétköznap formák alatt az új mitológiát, a Gépet, mint a mithoszt, s az Elektromosságot, mint az új bálványt. A *szakértő* viszont leleplezi az öt éves terv organikus hibáit. Ez az a pont, amelyért mindenkinek érdemes elolvasnia a könyvet: a nagy kohók és gyárvárosok könyörtelen, tiszta és éles rajzáért. Foglalkozik még a faluval is és a termelési szakértő termeléstéchnikai és pszichológiai balfogásai-ban itt is bebizonyítja, hogy a módszer elhibázott és organikus átváltoztatásra szorul. A könyvet a Pázmány Péter Irodalmi Társaság adta ki nagyon izlésesen egyik ismert könyvsorozatában (Magyar Kultúra Könyvtár) és ára csak 1 pengő.



!! 1936 FEBRUÁR 11. !!

HONTOS dátum! A legméltóságosabb Oltáriszentség engesztelésének s az Oltáregyesület magyar központi templomának történetében új korszakot kezdő esemény napja, mert *megnyilik* — az Örökimádás-templomban a szentségimádást végző reparatrix karapácák számára is — *a magyar noviciátus!*

Eddig csak a segítőtestvéreknek volt megengedve, hogy itthon töltsék el az ujoncidőt, a máterjelölteknek külföldi — belga, francia vagy római — ujoncházba kellett menniök. Aki nem tudott tökéletesen franciául, volt elég baja: a megnemértés okozta nehézségek, az ebből származó félreértések, a magyaroknál mindig erős honvágyozta próbát súlyosbítva nem egyszer tornyosultak kínai falként a különben igazi hivatással bíró karapácájelöltek elé. Sokan már be sem mertek lépni, amikor hallották, hogy két évre külföldre kell menni, s ha a hivatás lelkesedésében meg is hozták ezt az áldozatot, később sokan nem tudták befejezni a noviciátust. A magyar ház előljárói látták ezt a nehézséget s azért évek óta dolgoztak, érveltek és imádkoztak, hogy a magyar noviciátus engedélyezését Rómától elnyerjék. Az egyházi törvények ugyanis előírják, hogy csak olyan országban lehet valamely szerzetnek külön tartománya, ahol legalább három zárdája van és csak egy-egy tartománynak lehet ujoncháza. Magyarországon pedig éppen az említett nyelvi nehézségek miatt nem tudott terjeszkedni, több házat nyitni a Mária Reparatrix-szerzet. Róma mindezt figyelembe vette és most kegyes engedélyt adott arra, hogy bár nincs külön magyar provincia, mégis legyen magyar noviciátus a budapesti Örökimádás-zárdában.

Február 11-én reggel 8 órakor öltöznek be a magyar noviciátus első máterujoncai és ezzel új életmegnyilvánulások színhelye lesz a zárdá és az Örökimádás-templom.

A karapácáujonccok fehér gyapjú apácaruhát, fehér skapulárét és fehér fátyolt és cipőt viselnek. Tehát — mint a gyermekek — egészen fehérben járnak és az első fogadalom idején kapják meg Szűz Mária színeit a fehérruhához, kék skapulárét és fátyolt.

A budapesti zárda életébe s az Örökimádás-templomban való szolgálat-tételre bevonul az ifjúság. Egy zárda fiatalság, a «jövő reménysége» nélkül olyan, mint a gyermektelen család: nincs ott igazi öröm, nincs energia, mert nincs miért, hiányzik a létjogosultsága. A zárdában is az ujoncok lelkes akarása, fiatalos buzgósága, a szerzetes élet fokozatos megismerésével gyarapodó lelki buzgósága öröme hangolja az egész házat, mert őket látva, újra átélük szerzetes életük boldog gyermekkorát s a szerzetesélet gyakorlásában folyton segítségükre van az a gondolat, hogy íme itt vannak velünk, akik folytatni fogják a mi hivatásunkat: *Mária helyettesei lesznek a szentségi Ur Jézus szolgálatában és a magyar hazában is előbbre viszik az Ur eucharisztikus országának ügyét azzal, hogy ellátják az oltáregyesületi központban a tennivalókat: hivatásszerűen végzik az országos központi templomban az, «Örökimádás»-ban a szentségimádást, kezelik a központi oltáregyesületi irodát, ellátják két eucharisztikus folyóiratnak, az «Örökimádás» és «Jézusom Öröme» kiadóhivatali teendőit, állandó lelkigyakorlatos alkalmat nyújtanak az első magyar női lelkigyakorlatos házban, amely egyúttal nyolc Mária-kongregációnak és az Eucharisztikus Gyermekszövetségnek is otthona; (ezekben a kongregációkban a vezetés technikai részét a reparatrix máterek végzik), foglalkoznak gyermekek katekizálásával, megtérők oktatásával. Igen nagy öröm minderre a sok és nagyszerű munkára új lelkes erőket készülni látni azoknak, akik ebben a munkában már elfáradtak.*

A magyar noviciátus felállításával — reméljük — mind többen fognak jelentkezni a hivatások, úgyhogy talán nemsokára több új házat is lehet nyitni Magyarországon Mária Reparatrix leányainak, a szentségi Ur Jézus dicsőségére, a Szűz Anya öröme s az eucharisztikus engesztelő szellem gyarapodására.

Hazánkban a Mária Reparatrix-szerzet élete az Oltáregyesület életével összeforrt, azért írtuk ide lapunk új fejléce alá ezt a dátumot. Az Oltáregyesület szívből gratulál, sok mindent remél és az eucharisztikus testvériség legbensőbb buzgóságával imádkozik, hogy az Ur kegyelme tartsa állandó virágzásban ezt a noviciátust.

Mátrai Gyula dr.

Központi gyűléseink februárban: 10-én 4 órakor választmányi ülés; febr. 10-én 1/2 órakor az összes bpesti igazgatók bevonásával igazgatói értekezlet; febr. 17-én 4 órakor terjesztőnöi ülés.

*

Januári terjesztőnöi gyűlésünkön

igen sokan vettek részt és nagy figyelemmel hallgatták az Örökimádás nagyrebecsült munkatársának, *Olcsvay Gézának* mély gondolatokban gazdag előadását a szentmiséről. Február 2-án délután a Külső Soroksári úti Oltáregyletben ugyanő fog előadást tartani.

JÉZUSI

Te vagy lelkenek minden vágya,
Céld szívemnek minden dobbanása,
Jézusom rejtőzve kenyérszín alatt,
Értünk földre szállott drága Áldozat.

Cérted éltek s haltak mind a szentek,
Kínpadra is miattad dalt zengve mentek,
Mert Te vagy az Úr, Igazság és Élet,
Örömök kívüléd csalfa lidércfények.

Ha elgondolom, minket, hogy szerettél,
Életedet adtad, hogy bennünk megmentsél,
Esengve kérlek, ó, fogadd, vedd éltém,
Érted emésztődjön utolsó csepp véreim.

Haldokolva is mireánk gondoltál,
Féltő szeretettel Szűzanyádra bízál;
És nincsen kegyelem amit megtagadsz,
Ha bizalommal kérjük őáltala azt.

Ám szerelmednek ez mind nem volt elég,
Neked velünk lenni—mondád—gyönyörűség,
Szíved a miénkkel egyesülhessen.
Itt hagyta nekünk az Oltáriszentségben.

Ó, egyetlen drága Jézus hű arám,
Ugy élsz itt közöttünk, mint árva rab király,
Kitéve gúnynak hitetlen kacajnak,
S fiaid részéről mennyi bánatolomnak.

Üegtelen Jóság elrejtett Istenünk,
Nézd kisded zárdánkban mi érted epedünk
Cérted szenvedni ez a mi hő vágyunk,
Céged engesztelni legfőbb boldogságunk.

Ha mosolyt csalhatunk szent ajkaidra,
S imánkra megenyhül Szívednek fájdalma,
Irgalmad a lelkeknek ha megnyerénk,
Kegyed s szereteted add nekünk, ez—elég.

P.

Gyertyaszentelő

LAGERLÖF Zelma, a svéd írónő egyik Krisztus-legendájában elbeszéli, hogy a szent sír felszabadításáért indított keresztes-hadjáratban résztvett egy Raniero nevű olasz katona. Dicsőségvágya és főként hiúsága sarkalta a vitézi tettekre, csak egy cél lebegett a szeme előtt: világraszóló hírnevet szerezni. Mielőtt elindult volna a Szentföldre, megfogadta, hogy minden szerencsés vállalkozásából a legértékesebbet, a neki legkedvesebbet szülővárosában a Madonna oltárán felajánlja Istennek.

A keresztescsapat rövidesen el is foglalta Jeruzsálemet s Raniero volt a legelső, aki a falakra feljutott. Ezért a fővezér azzal jutalmazta, hogy legelsőnek gyujthatta meg gyertyáját arról a szent lángról, mely az Úr Jézus sírja előtt állandóan égett. Raniero büszke volt a kitüntetésre, híven őrizte égő gyertyáját, óvta lángját az elalvástól, nem volt sem éjjele, sem nappala miatta. Társai évődve figyelmeztették fogadalmára, hogy t. i. most az égő gyertyát mint legkedvesebbjét kell a firenzei Madonnának elvinnie. A gögös katona kihívó modorban vállalkozott is a lehetetlennek látszó feladatra, nyergelt és elindult egymaga lóháton Jeruzsálemből Firenzébe az égő gyertyával.

Az írónő ezután leírja, hogy mennyi viszontagságon kellett Ranierónak keresztülmennie, ezer és ezer akadállyal küzdenie, megaláztatásokat elszenvednie, míg eljutott szülővárosába, sőt még ott is csodának kellett segítségére jönnie, hogy elérje célját és meggyújthatta végre a szent lánggal a Madonna oltárán lévő gyertyákat. Erős akarata győzött, de viszont a láng őt győzte le, mert mire hazaért, teljesen megváltozott. Lefoszlott róla a gőg, a hiúság, a nagyravágyás, a láng felemésztette minden rossz tulajdonságát, megtisztította szívét, valósággal újjá teremtette. Egyik katonatársának, aki őt utánozni akarta, ezeket mondta: «... ez a kicsinyke láng azt kívánja, hogy hagyj fel minden más gondolattal, mert minden gondolatod csak ez a láng kell, hogy legyen».

Gyertyaszentelő ünnepén az Egyház is lángot gyújt. Fegyújtja a szent tüzet, a jelképes világ világosságát: «aki rendeltetett minden nép színe elé világosságnak a pogányok megvilágítására». Gyertyaszentelő ünnepén az Egyház liturgiája új alakban mutatja be a betlehemi kisdedet. Már nem is didergő, rongyoskodó csecsemő többé, hanem az istenküldötte Világosság. Ő a nap, aki nélkül nincs Élet. Ő a fény, aki boldogít, a tűz, aki melegít. Mint mikor a dermedt fagyos tél után kisüt a nap és melege, tüze, világossága megmozgatja, életre csókolja a földre hullt magocskát, úgy újult meg a föld a négyezeréves advent után, mikor a világ Világossága széthintette fényét, tüzét, szeretetét. «Azért jöttem, hogy tüzet hozzak a világra és mi más akarok, mint hogy égjen» — olvassuk az evangéliumban. Mi más akar az Úr, mint hogy a tűz, a láng, a szeretet hassa át minden ember szívét. A fény oszlassa el a bűn sötétségét, a tűz olvassza meg a reménytelenség, a földimádó anyagiasság kéréget és a mindenható szeretet csodája borítsa lángba az egész világ szívét. Mi más akar, mint hogy gyujtsuk meg életünk gyertyáját az Ő világosságánál és vigyázzunk rá, ki ne aludjon, hanem újabb lángokat gyújtson.

Ime az Oltáregyesület programja: lángot gyujtani. Felgyujtani a hit fáklyáját és minden más gondolattal felhagyva, örködni felette, fényét szerteszórni ott és abban a körben, ahova az Úr gondviselő szeretettel állította. Némelyik ember életét mint a gyújtó fáklyát világok megvilágítására rendelte, másokat az oltár szolgálatára hívott, ismét mások égő gyertyáját a családi körbe állította, de gyújt fényt a szenvedések éjtszakájába is és a bűnösök, a kétségbeesettek lelki sötétségébe is elküldi piros lángú örökmécseit. Akár lobogó fáklyahordozóknak, akár szelídfényű mécseseknek, rendelt az Úr, mindegyiket vállalunk kell, mert mindegyik apostoli küldetés és csak rajtunk áll, hogy jutalmul érte elnyerjük a simeoni boldogságot: meglátni és majdan örökre bírni Világosságunkat, az Üdvözítő Jézus Krisztust.

Király Ödönné.

LELKI-TÁRSOLYOMBÓL.

Irta: OLCSVAY GÉZA.

17. Még a teljesértékű felismerés után is nehéz megkezdeni a világi «én» átalakítását.

18. A Mindenható leghűségesebb hírnökprófétája a: *lelkiismeret*.

19. Az igazság felismerése nélkül nincs önlelektmentés, nincs lélek-konzerválás!

20. Tűrni kell tanítani az embereket!... Ez fontosságban vetekedik az írni-olvasni tudással!

21. A földi régiókban vívódó ember számára a Szeretet a Szerelem által pozitívabb ráhatású!

22. Kit kövessünk: a nő egy-egy percnél bír szint adni; az *anya* néhány évtizednek; *Krisztus* az örökéletnek?...

23. Még mindig nem ismerjük eléggé az isteni lehetőségek változatait!

24. Jó, ha az *eltávozás* a *hazaérkezést* valósítja meg!

25. Ha már nyugodtan túl tudunk nézni az emberek üzleti és nemi gazságain, akkor jövünk rá, hogy nem igen bírjuk őket nélkülözni, mert szervesen hozzátartoznak az «életünkhöz!»

26. Figyeljétek csak meg emberek, hogy a jó szellemű-ek sírnak, fájnak, ha rosszat teszünk s ha jól cselekszünk, olyan halkán örülnek, hogy belebizsereg a lelkünk!...

27. A csodát és a csodatevőt arról lehet felismerni, hogy útjukat temérdek megaláztatás pontozza!...

28. A cizellálódni-vágyást a bűntudat «tökéletesen» beárnyékolja. Látszólag így nehezebb eleget tenni a «parancsnak». A szél fú, de az a baj, hogy nem tudjuk, hogy «honnán» fú és «hová» fú!...

29. Vigyázzunk, nehogy önhibánk-ból kifolyólag egyedül csak a kegyelem vagy a könyörület kapcsolja hozzánk embertársainkat, akiket Jézus Krisztus intelme szerint legalább úgy kell szerelnünk, mint önmagunkat!

30. Már az is jó, ha a ki nem élt szerelem melegét *szeretetre* bírjuk átváltoztatni.

31. Az európai tudósok és művészek zöme csak az eszével keresett, kutatótt és keres s kutat manapság is, tehát érthető — a lényeges életdolgok nyitját, értelmét és indokoltságát tekintve —, hogy miért ennyire kezdetleges a szellemi életünk!...

IMASZÁNDÉKUNK

A szentségimádások felkarolása.

Az Istenben boldogult Varga Mihály apát csongrádcsanyi plébános korában annyira buzgólkodott a szentségimádásokért, hogy plébániájáról körmenetet vezetett azokon a falukon keresztül, amelyek a szentségimádásra kijelölt falut körülvevették és mindenütt csatlakozásra szólítva föl a népet — nagy hívősereggel érkezett meg a szentségimádás helyére, ahol a nép —, mely nem igen buzgólkodott az Úr Jézusért — csodálkozva, szégyenkezve eszmélt rá, hogy milyen nagy dolog a szentségimádás, ha még más falvakból is eljönnek érte.

Bár most sokkal előbbre vagyunk, mégis most is akadnak, ha nem is helyek, de lelkek, akiknek talán egy népes körmenettel kellene a figyelmét fölhívni a szeretete Szentségében miköztünk lakó Úr Jézusra! Az ilyen rendkívüli eszközök mellett azonban rendelkezésére áll az oltáregyesületi templomoknak egy *láthatatlan propaganda eszköz, az ima.*

Amúgy is szokásos gyakorlata a buzgó lelkeknek, hogy lélekben bejárják a világ elhagyott szentségházait és mindegyik elé odaajánlják hitüket, hűségüket és szeretetüket az Úr Jézusnak. Miért ne tehetnök meg, hogy mindennap is rá gondolunk arra a falura, «ahol most szentségimádás van» és lélekben oda szállva a mi imádásunkkal is gyarapítjuk a szentségi Úr Jézus előtti hódolatot és engesztelést!

Miért ne tehetnök meg, hogy imádkozunk főleg egyéni imádási óráink alatt azért, hogy a következő napi szentségimádás sikerüljön. Az Úr Jézushoz méltó legyen és a lelkeknek tüvére váljék! Így az oltáregyesületi tagok — mivel a nap minden órájában tart valaki imaórát — szinte állandóan imádkoznának a másnapi szentségimádás sikeréért. Mondhatunk erre a szándékra ilyen fohászokat:

Jézusom, küldd kegyelmi világításodat a lelkekbe, hogy észrevegyenek és eljöjjenek Éléd a holnapi szentségimádásra!

Jézusom, vonzzadd a szíveket Magadhoz, hogy ne tudjanak élni Nélküled!

Jézusom, töltsd be nemcsak kegyelmeddel, hanem Önmagaddal azon lelkeket, kik holnap Előtted megjelennek!

Jézus Szíve, jöjjön el a Te eukarisztikus országod!

Légy áldva, dicsérve, magasztalva és imádva szüntelen szeretetednek Szentségében!

Ilyen és ezekhez hasonló fohászokkal, röpimákkal imdíthatjuk el a szentségimádásokhoz szükséges kegyelmeket.

Azután pedig, ami a kifelé való apostolkodást illeti, tegyünk meg minden tőlünk telhetőt a szentségimádások külső sikeréért is.

Hívjuk, vigyük oda családtagjainkat, rokonainkat, ismerőseinket, vállaljuk el, hogy a «mi utcánkban» sorban meghívjuk a családokat. Gondoskodjunk az oltárra virágról! Milyen gyönyörű az, ha az oltáregyesületi tagok már összel elültetik a jácintot, hajtattják a primulát, begóniát, vagy cikláment. Ahol pedig ez nincs, fenyőágot vagy borostyánt szereznek díszül az oltárra.

Rajta vannak, hogy erre az alkalomra ajándékozzanak minél több gyertyát, hogy a szentségkitételes oltár gyertyafényárban ússzék.

Ó, milyen nagy prédikáció ilyen gyönyörű, hitről, szeretetről beszélő oltár!

Testvérek, tegyük meg minden tőlünk telhetőt a szentségimádások sikeréért!

Az Oltáregyesület tagjai februárban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: febr. 2.; febr. 6.; febr. 7.; febr. 26.; a havi közös ájtatosság napján; a külön imádási óra napján; és egy tetszés szerinti napon.

Harminc évi és harminc kvadragéni búcsú febr. 9.; febr. 16. és febr. 23-án. Külön tizenöt évi és 15 negyvenednyi búcsú: febr. 26-án.



Az Oltáriszentség Győr történetében.

A katolikus életnek mindenütt és mindenkor az Oltáriszentség a közép-pontja és erőforrása. A katolikusok mindenütt alázatos imádással borulnak le a szenteket termő kenyér és szüzeket nevelő bor színében az Úr Jézus előtt. De az általános vonásokon kívül Győr történetében találunk néhány lapot, melyek különleges tényeket tartalmaznak az Oltáriszentségre és a benne rejtőző Úr Jézus imadására vonatkozólag. Ezekről akarok rövid vonásokban megemlékezni, hogy a régi történeteket egy negyedórára fel-elevenítem.

A Jánoslovagoknak a XIII. században jeles fürdőjét ismerjük okiratainkból a győri várföldön, melyet gyógyító hatású forrásvizéért idegenek is felkerestek.¹ A lovagok eltávozása után magánkézre került e fürdő, melyet a XV. század végén Körmeny László vasvári prépost a győri káptalannak ajándékozott alapítványképpen, hogy érette minden héten de Corpore Christi a Cibavit szentmisét végeztesse el az Oltáriszentség imádatos tiszteletére. A káptalan, a subcustos presbyter, vagy négy káplánja által végeztette e szentmiséket a török hódoltság idejéig.² A hasznos polgári intézmény így szolgálta a legméltóságosabb Oltáriszentség imádatát a káptalan kezén.

A törökvilág után ismét magánosok kezére került e fürdő: megvan ma is forrásvizével együtt az Apáca-utcában. A tulajdonjoggal együtt az idők viszontagságos forгатagában elveszett a szentséges cél, melyet majd egy századon át szolgált.

A győri székesegyházban a XVI. század elején, mint régebbi alapítványokkal találkozunk a Krisztus testének és Krisztus vérének oltáraival,

¹ Fejér: C. D. IV. I. 104—111. — IX. 5, 135. — Reiszig Ede: A jeruzsálemi szent János lovagrend Magyarországon. I. 53.

² Bedy Vince dr. kézírata: A győri káptalan 16. és 17. századbeli története. II.

melyeket javadalommal láttak el a jámbor alapítók; a javadalom használatáért az altarista papok naponkint szentmisét mondtak az Oltáriszentség imadására — az alapítók lelkiüdvéért.

Ez oltárokat és javadalmaikat a török hódoltság megsemmisítette és megszüntette a hozzájuk fűzött kötelezettséget is.¹

Akik ez alapítványokat létesítették, tanuságot tettek az Oltáriszentség iránt való különleges hódoló tiszteletükről. Különbösen is az a kor, melyet a reformáció még nem közönyösített el a vallás iránt és amelyet a török foglalás nem dult fel társadalmilag is, vallási érzésében mélységesebb, lelki életében bensőségesebb volt, nagy hibái mellett igen nagy erényekkel ékeskedett. Ez volt a «sötét középkor» nagy lelki vonása.

Az Oltáriszentség mélységes tiszteletéről tanuskodik Kálmán győri püspök 1350-ből való intézkedése és írása is. Az örkanonoknak átengedte Körtvélyes falu tizedét, a többi között azért is, mert az örkanonok nagy dignitását már püspök elődei is elismerték, mivel custodit venerandum Corpus Christi.² Ha Kálmán püspök elődei példája után indulva elismerésre méltónak tartotta a Szentség őrzőjének dignitását, akkor a Szentség felsége iránt minő tisztelettel viselkedhetett? Az ő szava és intézkedése is kora gondolkodásának volt kifejezője.

Különleges esemény is nagy lendületet adott Győrött az Oltáriszentség hódoló imadásának. A bolsenai mise csodája itt is megisméltődött. 1470-ben II. Pál pápa megbízta az esztergomi érseket és a veszprémi püspököt, hogy vizsgálják meg Csupor Demeter győri püspök Ellerbach Berthold monyorókeréki nemes úr ellen való panaszát, aki az egyik templomban őrzött csodálatos ostyát, melyen a konsekráció után kilenc véresepp jelentkezett, amit a nép is látott, fegyveres erővel két káplánja által elvitette és monyorókeréki templomában őrizteti.³ A vizsgálat eredményét és a panasz elintézését okiratainkból nem ismerjük; de az alább felsorolandó adatokból mégis arra következtethetünk, hogy a csodálatos ostya a püspök felügyelete és a káptalan őrizete alá visszakerült Győrre. Mohácsi Dénes pécsi kanonok a XV. század végefelé írt prédikációjában elmondja, hogy egyik pap konsekrálván az ostyát, kételkedni kezdett az átlényegülésben, mire az ostya szemmel láthatólag hússá változott át. Ez a csodálatos ostya az ő idejében Győrött még meg volt.⁴

Bedy Vince dr.

(Folytatása következik.)

¹ Bedy Vince dr. I. kézírata: Az Oltárjavadalmak.

² Nagy Imre: Sopron várm. tört. I. 283. 290. 300. 330.

³ Veszprémi püspökség római oklvt. III. 320. sz. okm.

⁴ Nemzeti Ujság 1929. évi jún. 2. számának mellékletében, a Nemzeti Szalonban Florio Banfi dr. értekezése.

Égő szenteltgyertyák

FEHÉR selyemszalaggal átkötött két szál gyertyát nyomtak a kezembe Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepének reggelén és azt mondták: Menj el szépen a templomba, és amikor a pap szenteltvízzel meghinti a híveket, tartsd föl a magasba és mise után hozd haza a megszentelt gyertyákat!

Örömmel vettem magamhoz és boldogan szorongattam kezemben a rámbízott kedves terhet, nem láttam, de biztos vagyok benne, hogy ragyogott a megelégedettségtől az arcom. Napoleon sem volt gyorsabb és határozottabb az előretörésben, mint én: el is jutottam az áldozató-rácsig.

Szent áhítattal vittem magammal hazulról a szentelendő gyertyákat, mintha gyermek-szívem megérezte volna, hogy így van ez jól. A szentelés szertartása, noha nem értettem azt, mélyen meghatott, és a szentelés pillanatától úgy tartottam kezemben a megszentelt két gyertyát, mint valami féltveőrzött kincset.

* * *

1935 november 1-én, halottaknapjának előestéjén, már homályos volt kicsi szobám. Csendes volt, senki sem volt nálam: hangulatos volt az este.

A csendet nem zavarta az asztalomon égő szenteltgyertya kicsi lángja sem, sőt: a hangulatot mélyítette.

Visszaidéztem emlékembe az első és a többi gyertyaszentelőt: láttam a szertartást és az áhítatos tömeget, láttam a felemelt kezekben a sok-sok szenteltgyertyát, és látom mindezt ma is.

* * *

Látom a fehér fagyúgyertyát, ezt az élettelen, mozdulatlan, kemény oszlopocskát, és rajta a kicsi életet: a világító lángot, a melegítő tüzet.

A gyertya hivatása, rendeltetése, hogy égjen, világítson. Nem azért csinálják, hogy szekrénybe tegyék, hogy mutogassák, hanem azért, hogy a gyertyatartón, vagy más magaslaton elégjen és világítson.

Szent Máté hozzáteszi: «Úgy világoskodjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jó tetteiteket és dicsőítsék Atyátokat, ki menyekben vagyon». (5, 16.)

Tehát gyertya vagyok én is!

Égő gyertyának, világító gyertyának, szentelt gyertyának: megszentelt és megszentelő gyertyának kell lennem!

A kisebbértékű fehér fagyú az én halandó testem, — a tüzes láng, az égő gyertyának értékesebb része, az én lelkem, az én halhatatlan lelkem, amit Isten csókol, lehelt bele sártestembe.

«Világoskodjék a ti világosságtok!»

Nem lehetünk szekrényberejtett díszdarabok! A meg nem gyújtott

gyertyát nem veszi észre senki a sötét szobában, de igenis, figyeljen mindenki az égő gyertya halvány fényére, bármily kicsi karácsonyfa-gyertyáról legyen is szó!

Nem fontos, hogy kimagasló társadalmi, közéleti állásom legyen, nem lényeges, hogy mindenki ismerjen, — de az már életbevágóan fontos, hogy aki ismer, aki lát-hall engem, aki velem naponta érintkezik, az lássa törékeny gyertya-testemben a lélek által végzett jócselekedeteket, és dicsőítse az Atyát, ki a mennyekben van!

Akár a konyhában égek, akár az irodák poros aktái közt világítok, akár pedig a sötét műhelyek piszkos-olajos esztergapadjai mellett kell fényt derítenem, nem ijedek meg — a lélek nagyra van hivatva bennem: a nagy Lélek, a Szentlélek megszentelte, megerősítette az én kicsi lelkemet is, az én halhatatlan lelkemet, hogy tudjon világítani, — de tudjon melegíteni is, vonzani is!

Melegíteni hideg, Lélek nélküli lelkeket, és a Lélek szolgálatába vonzani, az Élet éltető levegőjébe hozni az Életet nem ismerő, a Belőle nem élő, a Róla megfélemező lelkeket!

Világoskodjék a ti világosságtok!

* * *

Halottak-estéjén imbolygó fényvel, de egyenletesen égett a meggyújtott szenteltgyertya és világított a misztikus sötétségben: bevilágított lelkembe . . .

És én néztem a következő, a mostani Gyertyaszentelő felé, és néztem azt a gyertyát, amit nem én tartok a magasba a szentelés szertartása alatt, amely ott fog égni ez év halottak-napján talán az asztalon, — talán halottaságyam mellett . . . és fog vigasztalni, világítani a hosszú úton. *Miklósi László.*

A koronázó főtemplom oltáregyesületének igazgatójává az országos igazgató *Turchányi Egon* s.-lelkészt nevezte ki. Isten áldása legyen működésén.

*

Ujoltáregyesületek alakultak *Érdligeten, Pácín* és *Karcsán*.

A kérvények fölött döntő bizottság febr. 3-án ül össze. Rengeteg kérvény érkezett. Igazság és tehetőségünk szerint fogunk eljárni.

A De Angelis latin mise, melyet az Örökimádás hívei jan. 6-án a 10 órai szentmisén adtak elő először, kitűnően sikerült. Az orgonánál a Mária Reparatrix kórusa énekelte a változó részeket, az állandó részeket pedig a hívek *Poór István* kar-nagy direkciónál. Ezentúl minden hó első vasárnapján 10 órakor lesz ilyen latinénekes szentmise. (Az énekszöveg magyar kiejtésre átírva 2 fillérért kapható az oltáregyleti irodában (Bpest, IX., Üllői-út 77.).



Magyar noviciátus az Örökimádás zárdában. Lapunk vezetőhelyére tettünk egy dátumot, hogy azzal kihangsúlyozzuk, mennyire fontos dolog az Oltáregyesület szempontjából is, a Mária Reparatrix szerzet számára engedélyezett magyar noviciátus. E szerzet terjedésének eddig nagyrészt az volt az akadálya, hogy a jelöltek nem tudtak franciául és az idegenben, a hamarjában tanult nyelv nehézségei és a nálunk, magyaroknál, amúgyis erős honvágy próbáit a legritkább esetben állották ki a magyar leányok. Most a Szent Szűz lourdesi megjelenésének ünnepén négy jelöltet — kik már eltöltötték a hathónapi próbaidőt — öltöztet be a fehér ujoncruhába (a karapáca noviciák ruhája egészen fehér, a skapuláré és fátyol is) *Kriston Endre* egrí segédpüspök és egyházmegyei oltáregyesületi igazgató. A jelöltek közül három egyetlen családból való testvér, Turtsányi Etelka, Leona és Gabriella, a negyedik pedig a gróf Pongrácz-család sarja, Marianne grófnő. Nagy örömmel készül a zárda a febr. 11-én

8 órakor történő ünnepi aktusra s ebben az örömeben teljes joggal és őszinteséggel osztozik az Oltáregyesület, mert az Örökimádás, az ő temploma és az új máterjelöltekben új hivatalos szentségimádókat nyer, irodájába és központi házának műveihez új munkásokat remél és a magyar noviciátus megnyitásával arra is gondol, hogy a hivatások száma most már rövidesen annyira gyarapodni fog, hogy nemsokára új magyar házat is nyithatnak Mária Reparatrix leányai az országban, a szentségi Úr Jézus eukarisztikus országának gyarapítására s az oltáregyesületi eszme nagy hasznára. Isten áldása szálljon az új reparatrix noviciátusra és maradjon rajta mindenkor! Neveljen minél szentebb szerzetesnőket és legyen mindig egyik örömforrása a Mária Reparatrix Társaságnak.

Ujításainkkal az «Örökimádás» előfizetőinek akarunk kedveskedni. A szebb kiállítás (a több rajz és fehérebb papír) mellett jelen számban *Zaymus Gyulától*, a közkedvelt írótól is találunk cikket.

Tisztelettel, szeretettel és hálával köszöntjük őt, mint új munkatársunkat.

Évvégi jelentésünket jan. 21-én személyesen adtuk át Őminenciájára kezébe, amikor is az engesztelő novénánk ünnepi áldásának adására eljött hozzánk kegyelmes főpásztorunk. A jelentésből kiemeljük a következőket:

A győri egyházmegyében, a velünk való egyesülés óta 21 oltáregyesület jelentett be 1897 tagot.

Új tagok száma vidékről összesen 4310, Budapestről 1089 új tag iratkozott be az oltáregyesületbe az elmúlt évben.

Adományok és alamizsnák összege az idén a nehéz anyagi körülményeknek megfelelően, kevesebb mint

tavaly, egyedül az egri egyházmegyéből jött be ugyanannyi, mint tavaly. A budapesti plébániák közül első helyen áll a krisztinavárosi, másodikon a belvárosi, harmadikon az óbudai.

Lelkigyakorlatot 1077-en tartottak a központi és lelkigyakorlatos háiban. Magányos lelkigyakorlat, havi lelkimagányt keresők számára mindig nyitva áll a házuk.

Éjjeli szentségimádásunkon (első péntek előtt) a résztvevők száma 20—30.

Az Örökimádás templomban az elmúlt évben 1560 szentmise és 120.299 szentáldozás volt.

Novénánkról és a beszámolókról a jövő számban írunk.

A szentkúti remete

Irta: Zaymus Gyula.

AZ ÖREG GERGŐ apó fent lakott a hegyoldalban, magasan a völgyben lévő templomocska fölött, egy barlangban. Remete volt, ki élete hátralévő részét Isten szolgálatában akarta eltölteni. Megúnta az embereket és a sok hadakozást, amelyben része volt és azért búcsút mondott a világnak, mondván: Elég volt belőle, sőt sok is. Kapát, kaszát, ásót, tűzkövet és egy marékra való magot vitt fel magával, mint amire feltétlenül szüksége lesz, aztán keresett magának egy tágas barlangot a hegy oldalában s ott letelepedett.

A völgyben lent kis templomocska állott. A barlangból úgy látszott, mintha piros katicabogár lett volna egy zöld levélen. Előtte kis szentkút forrásozott, ennek a vizét iszogatták a messziről jött fáradt zarándokok és hordták haza a betegeknek, akik nem tudtak eljönni dicsérni énekszóval a csendes erdők kegyes asszonyát, Máriát.

Ennek a forrásnak a vizét itta Gergő apó is. Ez adott neki erőt, mert sokat kellett éheznie, különösen, ha az esős időszak bekövetkezett és a

búcsúsok elmaradoztak. Mert hisz addig, míg ájtatos anyókák ott lent imádkozgattak, valamit mindig felhoztak neki, mert szerették a barnaruhás, szürke szakállú öreget, ki mezítláb járt és derekát durva kötéllel övezte. De télen, mikor a szél vadul söpört a hegyoldalban és a jeges havat mélyen beverte a barlangba, mintha csak bosszantani és kínozni akarta volna a szegény öreget. Ilyenkor aztán nem volt más látogatója, mint az erdő vadjai, amelyek hűségesen el-ellátogattak hozzá és leheveredtek az égő rőzserakás mellé melegedni, mert az erdő kegyetlenül hideg volt és nem adott sem ételmet, sem nyugalmat. Csak Gergő apó kunyhójában volt csend és béke. Az öreg mesélgetett nekik és ők úgy néztek rá, mintha értették volna, amit mond, vagy imádkozott, s ilyenkor olyan volt, mintha az áhítat felemelte volna őt a földről, szinte lebegett.

Éjjel, mikor az egész világ korom sötétségben úszott, a barlangból kiáradó piros fény úgy tűnt fel, mintha a mesebeli sárkány tüzes torkából tört volna elő.

A nyár és a tavasz azonban ott fent a hegyoldalban gyönyörűséggel volt teljes. Illatos volt a levegő a nyíló virágoktól és hangos a madarak dalától.

Akkor nem kellett éhezni és fájni. Volt málna, szeder, sőt murek és sárgarépa is. Akad vadméz, sőt néha egy-két tojás is. De aztán őszkor, mikor az első havas felhők végigvonultak a völgy fölött, Gergő apó úgy érezte, hogy megint hadba vonul és vért megy ontani. Szorongó érzése volt, mert ott fent a hegyen, esőben, szélben, hidegben egyedül lenni nagy hadakozás volt önmagával. Hívta őt vissza valami a világba, csalogatta, színes képeket varázsolt a szeme elé, de ő bizva nézett a havas felhőkre, sőt azokon túl is és ilyenkor visszatért lelkébe a nyugalom.

Karácsony előtt símakérgű jávorfából kis bölcsőt készített. Mosolyogva rakta össze a darabjait és puha almot rakott az aljára. Nem volt gyolcsa, sem pelyhe, de hisz belevaló gyermekecske sem volt. De ő azt remélte, szentül hitte, hogy majd csak fog akadni egy kis gyermek, akinek jó lesz.

Micsoda kívánság, micsoda vágy? De Gergő apó nem vitatkozott magával, ő bízott. Ő készített helyet, nehogy úgy járjon az a karácsonyi vándor, hogy ne legyen helye, hol lehajtania a fejét.

— Hogy nézhettek azok, akik nem adtak neki helyet azon a szent estén ott Betlehemben, amikor megtudták, hogy az ki volt, akit elzavartak az ajtaik elől, amikor beakart hozzájuk térni megszületni és megpihenni.

Mosolygott.

— Itt nálam lesz hely — suttogta, mert mindig csak suttogva beszélt — s nagyon boldog leszek, ha szolgálhatok neki.

Lassan ringatta az üres bölcsőt s közben énekelt, mintha elakarta volna csitítani izzóan égő szeretetét.

Naptára nem volt a szegénynek és így bizony nem tudta biztosan, hogy szent karácsony ünnepe mely napra esik. De nem is volt fontos, mert hiszen az ő karácsonya úgy is akkor lesz, ha majd eljön hozzá a kis gyermek és elfoglalja helyét a bölcsőben.

Csontrepesztő hideg napok jártak abban az időben és Gergő apó bizony úgy befúrta magát a szénába, hogy még az orra sem látszott ki, noha a rőzse öles lángokkal nyaldosta a mennyezetet.

Fagyottfülű nyulacskák kuporogtak a tűz körül és néhány őzike is csendesen kérődzött.

Gergő apó meg nem találta nyugalmát a szénában. Igaz, hogy éhes volt és mézes pálinka emléke kísértett a fejében, olyan, mint aminőt régen ivott katona korában melegen az útszéli pihenő helyeken s amitől úgy átmelegedett, mintha tüzet nyelt volna.

Kint a völgyben jajongott a szél és a síma hószőnyeget durván darabokra tépte. Ostort font a hóból s ami útjába került, azt kegyetlenül elverte.

Nyögött, sírt, néha úgy felbőgött, mint a kölkeit vesztett oroszlán.

Volt úgy, hogy egy-két percre elcsendesedett, mintha belefáradt volna, de utána aztán annál dühösebben vonított fel és nem kímélve a barlangot sem, egyszerűen szétszórta a tüzét.

— Itélet idő — suttogta Gergő apó s beleneszelt a sötétségbe, hogy nem hall-e valahonnan segélyért kiáltó szót, mert valahogy úgy érezte, hogy közelében jár valaki, hogy ember van a környéken. És nem csalódott. A belső érzése valóra vált. A barlang felé vezető úton egy széllel küzdő női alakot pillantott meg, ki karjai közt bugyrot cipelt.

— Álom ez, vagy valóság? — kérdezte magától s lerázva csuhájáról a szénát, az asszony elébe sietett.

— Jó asszonyka, hogy kerülsz te ide? — kérdezte tőle és rámeresztette szemét a sápadtarcú, már-már alig lépkedő fiatal nőre.

— Emberlakta helyet keresek — hallotta a választ —, de ezen a vidéken sehol nem laknak emberek. Itt láttam fényességet, hát idemerészkedtem. Úgy-e nem veszed zokon, jó ember?

— Jöjj csak bátran, szegény lélek — jelentette ki Gergő apó s nyomban be is vezette a fáradt nőt. A kendőbe bugyrolált valamit elvette tőle s akkor látta, hogy abban egy kis kékszemű gyermek pihen és mosolyog, sőt okosan, szépen szembe néz vele, már ahogy ilyen kis gyermek nézni tud.

— Van készen egy kis bölcsőm is — mondta boldogan, s belé helyezte, — igaz ugyan, hogy azt a kis Jézuskának csináltam, de ő nem jött még el, legyen hát addig a tiéd, kicsi gyermekem.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.